

PRAKTIKA PRANTSUSMAAL

Martin Polluks

REISI ALGUS

Kaheksa parimate õpitulemustega üldehitust õppival noormehel algas sõit Prantsusmaa poole 18. oktoobri varahommikul Rakvere kesklinnast, kus tõstisime oma kotid ja kohvid koolibussi ning sõitsime Tallinna lennujaama. Lennupiletid marsruudil Tallinn-Toulouse ja Toulouse-Tallinn olid eelnevalt meie nimedele broneeritud ja saime need projektijuhi käest.

Mina olin üks õnnelik kaheksa noormehe hulgas. Reis, mis sisaldas ümberistumist Amsterdamis, kulges kenasti. Amsterdamis oli meil aega viis tundi – sai ka natuke selle ilusa linnaga tutvunud. Sama päeva õhtupoolikuks olime õnnelikult Toulouse`i lennujaamas, kus meid võttis särasilmil vastu meesterahvas nimega Pierre. Surusime temaga kätt ja suundusime ta autoga meie tulevasse elamiskohta, kus me edaspidi neli nädalat kõik koos elasime.

TUTVUMINE LINNA, KOOLI JA ÜHISELAMUGA

Ühiselamu, kus me praktikal oldud aja elasime, oli mugav ja korralik. Meil oli kaks kolmekohalist ja üks kahekohaline tuba. Mina elasin kolmekohalises toas, kus oli üks narivoodi ja üks tavaline voodi, väike kööginurk ja WC koos dušinurgaga. Ära mahtusime lahedasti, mingeid probleeme ei tekkinud. Söömas käisime hommikuti ja õhtuti alumisel korrusel. Majarahvas oli meeldiv.

Kool, mis meid vastu võttis, tegi meile väikese üllatuse. Kui esmakordselt kooliga tutvuma läksime, võeti meid vastu lõunasöögiga. Tutvusime siis sealse kooli direktoriga ja majaga. Meile näidati klassiruumi ja räägiti, kuidas neil üldises plaanis õppetöö ja praktika toimub. Toulouse`i linn oli kena ja kodune. Liigelda oli loogiline, sest linna läbis kolm metrooliini. Metrotransport oli täpne ja sage. Selle järgi oli mugav oma aega planeerida.

PRAKTIKAKOHT JA TÖÖTAMINE

Esimesel esmaspäeval pärast saabumist läksime jälle kooli, kus ootasid meid kohalik projektijuht Pierre ja firmade esindajad, kellega koos allkirjastasime vajalikud dokumendid. Mina olin klassivennaga ühes firmas, aga objektid olid erinevad ja paiknesid üksteisest mõne kilomeetri kaugusel. Koolist viidi meid kõiki eraldi – vastavalt sellele, kus keegi töötas – firmaga ja objektidega tutvuma. Käisin firma peakontoris, kus esitleti seal töötavaid inimesi ja näidati pilte hoonetest, mida see firma on ehitanud. Ettevõtte nimi oli Generale de Batiment Midi-Pyrenees (GBMP). See oli väike ettevõtte, mis tegeles peamiselt betoonitöödega.

Iga päev käisin tööl kl 8-17, selle aja sisse oli arvatud ka lõuna. Töötasin koos kolme portugallasega, kellest üks oskas inglise keelt, nõnda kujuneski just tema mu juhendajaks. Tema nimi oli Fernando. Kuna tegin betoonitöid esimest korda, õppisin ja omandasin kogu aeg midagi uut. Põhiliselt valati seinu. Õppisin seinu armeerima, saalungeid monteerima, valama ja vibraatoriga töötama. Kõik see andis mulle juurde kõvasti kogemusi. Ka kõigi teiste töökaaslastega sain hästi läbi, ainukeseks probleemiks oli nende keeleoskus. Mina kahjuks piisavalt hästi prantsuse keelt ei osanud ja prantslased ei räägi jälle inglise keelt. Ometi kõik laabus ja probleeme oli vähe.

Oma praktikakohaga jäin rahule, sest sain proovida tööd, mida polnud varem teinud. Koolis olin omandanud vaid teoreetilist poolt.

Mina võin öelda, et Prantsusmaalt saadud kogemus tuli igati kasuks. Nüüd ei ole enam mingit hirmu võõra maa ja rahva ees. Esimesel võimalusel sõidan taas välismaale tööle ja kasvõi mõneks ajaks elama. Sest kogemus ja oskused, mida võõral maal saad, on hindamatu väärtusega, aitavad „käekirja” kujunemisele kaasa ja annavad julgust ning enesekindlust näidata, kes sa tegelikult oled, mida suudad ja tahad.

Soovitan kõigil käia kasvõi korra praktikal välisriigis. Nii hakkad kindlasti mõistma, mida oma erialalt ootad ja kui kaugele jõuda soovid.

VABA AEG

Pärast tööd saime ühiselamus süüa. Täis kõhuga oli hea lõõgastuda ja all puhkeruumis lõisutada. Seal oli piljard, lauajalgpall, televiisor ja baarilett, kus igal kolmapäeval müüdi limonaadi ja sealsamas valmistati pannkooke. Hoovis mängisime hea ilma korral jalgpalli või korvpalli. Nädalavahetustel käisime väljas pidutsemas ja linnaga tutvumas. Ilm oli vastavuses meie varasügisese ilmaga. Mõni päev oli täitsa jahe ja vihmane, aga kui päike paistis, võis särgiväel väljas käia. Ühiselamus elavate noortega saime hästi läbi. Kõik inimesed olid väga sõbralikud ja viisakad.

KOJU TAGASI

15. novembril hakkasime juba koduseks saanud ühiselamust kotte üksteise järel välja vedama. Pierre viis meid autoga lennujaama. Eelmisel õhtul oli meil olnud koolis kohtumine firmade ülemustega, siis oli meil võimalus anda neile tänutäheks eestimaiseid meeneid. Järgnes õhusõök ühes hubases pubis. Sõime ja muljetasime. Meilegi öeldi häid sõnu, tänati, et kenasti hakkama saime. Lennujaamas surus Pierre kõigil hüvastijätuks kätt, astusime lennukisse ja kojusõit algas... Eestisse jõudsime rahulolevaina. Meeldiv reis oli seljataga, ees ootasid aga sõbrad, tuttavad, pered... Neile saime nüüd kõigest läbielatud korduvalt jutustada.

Kodus on mõnus. Kõik on teada ja käe-jala juures. Kui arvate, et nii ongi hea, siis kindlasti eksite. Võimalusel tuleb alati minna ja maailmas ringi vaadata... Iga väiksempi seiklus tuleb varem või hiljem elus kasuks.

Arvan, et Leonardo da Vinci programm on igati tänuväärne, sest õpilased saavad võimaluse teostada praktikat välismaal ning indu ja õpitahet juurde. Nii tulevad ka meie koolidest tublimad ja teotahtelisemad noored töönimesed, kel on juba kogemused nii kodu- kui välismaalt.